

Hồi thứ bốn mươi bảy

Gặp Vương thị, Ngột Truật đâm mê mẩn Vì thù riêng, Miêu Phó giết Vương Uyên

Ngột Truật được tha chết trong lòng bị dẫn vật vì cơn giận của Vua cha thì ít, mà vì sự thất bại cay đắng ở Trung Nguyên thì nhiều.

Một hôm, Ngột Truật ngồi trong phủ nhớ lại việc Trung Nguyên lòng đầy uất hận, cho vời quân sư Hấp Mê Xi đến hỏi:

– Lúc ban đầu ta vào Trung Nguyên tiến quân dễ dàng như chẻ tre, cầm Khuông Vương trong nước, đầy Nhị Đế ra sa mạc, về sau vì cố chi chỉ có một mình Nhạc Phi mà có thể làm cho ta mang thảm bại đến nỗi chạy về đây không còn một tướng trong tay là nghĩa lý gì?

Hấp Mê Xi mỉm cười đáp:

– Ngày trước chúa công thành công là nhờ sức gian thần của nhà Tống, song về sau chỉ vì chúa công quá yêu chuộng trung thần, bắt bọn gian nịnh như Trương Bang Xương, Vương Đạt giết đi cho nên mới bị thảm bại như vậy.

Ngột Truật suy nghĩ hồi lâu rồi như thấm ý, gật đầu nói:

– Lời quân sư nói quả thật chẳng sai, lúc trước ta khởi binh nhờ bọn gian thần mãi quốc cầu vinh ấy giúp ta một tay đắc lực, về sau ta đại đột giết chúng đi nên thảm bại. Việc ấy đã lỡ mất rồi, nay muốn thực hiện mộng viễn chinh làm sao có thể điều chỉnh được tình trạng ấy.

Hấp Mê Xi nói:

– Nếu Chúa công không theo vết xe cũ thì có gì khó? Hiện nay có một đứa gian thần tại đây, nếu Chúa công biết cách dùng nó tướng cũng đủ rồi.

Ngột Truật mừng rỡ hỏi:

– Tên Tống gian ấy là ai, đâu? xin quân sư chỉ bảo.

Hấp Mê Xi nói:

– Lúc trước có năm người theo Nhị Đế qua đây; song bốn người kia đều là trung lương nghĩa khí, không chịu luồn cúi, nên đã tự vẫn chết hết rồi, duy có một người tên là

Tần Cối cứ nài nỉ khẩn cầu, khóc lóc cầu xin sống sót, chúa công đuổi hẩn đi, hiện nay chắc hẩn còn lưu lạc trong nước ta. Tôi nhắm hẩn quả là đứa gian thần song chẳng biết nay hẩn ở nơi nào. Chúa công hãy sai người tìm hẩn về hậu đài trong một thời gian cho hẩn cảm thấy ân sâu đức nặng rồi cho hẩn về nước sai làm nội công thì nhất định giang sơn nhà Tống sẽ về tay chúa công.

Ngột Truật khen phải rồi sai người đi khắp nơi kiếm tìm Tần Cối.

Bây giờ xin nhắc đến việc vợ chồng Tần Cối, từ ngày cùng các đại thần qua Kim Bang theo hầu Nhị Đế và các vương tử bị đi đây, kẻ thì liều mình tự vẫn, người thì bị giết chết lần hồi, chỉ còn một mình Tần Cối khẩn cầu được sống sót, song bị Kim chúa dày đến Hà Lang sơn làm tôi tớ cho một tên tướng Phiên. Về sau tên tướng Phiên ấy qua đời; vợ chồng Tần Cối lưu lạc trong vùng núi heo hút che chòi mà ở, bữa đói bữa no qua ngày tháng, nhờ Vương thị hằng ngày đi may vá kiếm bát gạo về nuôi nhau.

Hôm ấy Ngột Truật cảm thấy buồn tênh, bèn dẫn bọn tiểu Phiên lên núi săn bắn. Khi đến chân núi Hà Lang bỗng thấy một người đàn bà ăn mặc theo dân Tống lật đật chạy vào đám rừng lẫn trốn. Ngột Truật lấy làm lạ sai quân đuổi theo bắt.

Mấy phút sau, tiểu Phiên dẫn người đàn bà ấy đến, tuy áo quần rách rưới song dung nhan đẹp đẽ, da trắng như ngà, má ửng hồng đào, môi tựa thoa son, đôi mắt đen lay láy.

Ngột Truật vốn không phải là người thâm ô trắng gió, song khi gặp người đàn bà này lại cảm thấy trong lòng nao nao, dục tình trời dậy đó cũng là số trời xui khiến để cho Ngột Truật có cơ hội gặp Tần Cối thực hiện mộng xâm lăng.

Ngột Truật liền bảo tiểu Phiên:

– Không biết người đàn bà này từ đâu đến, chúng bay hãy đem về phủ cho ta thẩm vấn.

Tiểu Phiên vâng lệnh đem người đàn bà ấy chở lên ngựa chạy tuốt về vương phủ. Ngột Truật vào hậu đường gọi người đàn bà ấy đến, ôn tồn hỏi:

– Quý nương ở đâu, tại sao gặp ta lại chạy trốn?

Người đàn bà ấy khép nép quỳ xuống bẩm:

– Tôi tên Vương thị vợ của Tần Cối là một vị Trạng nguyên của nhà Tống, nhân vì theo Nhị Đế qua đây, sau khi chúa công dày Nhị Đế đến Ngũ Quốc thành thì chúng tôi lưu lạc tại đây. Hôm nay tôi vào rừng đốn củi khô về đun nấu, không biết Chúa công đến đây nên tôi phạm tội, mong ơn Chúa công rộng lòng dung tha.

Ngột Truật nghe vậy, mừng rỡ nói:

– Máy hôm nay ta sai bộ hạ đi tìm Tần Cối khắp nơi mà không gặp, ngờ đâu hôm nay tình cờ gặp quý nương là vợ của Tần Cối quả thật là may mắn cho ta biết bao nhiêu.

Rồi cho gọi tiểu Phiên vào dặn:

– Người phải sắm ngựa và lễ vật đi mời Tần lão gia về đây cho mau.

Tiểu Phiên lĩnh mệnh đi rồi, Ngột Truật nắm tay Vương thị dắt vào buồng trăng gió. Ngột Truật có sức mạnh làm cho Vương thị thích thú vô cùng, hai người chuyện vãn với nhau một hồi, kể thấy tiểu Phiên chạy về báo:

– Tôi đã mời Tàn lão gia đến, hiện người còn đang đứng ngoài chờ lệnh.

Ngột Truật truyền cho vào và sai Vương thị bước ra đón Tàn Cối.

Tàn Cối vào làm lễ xong, Ngột Truật mời ngồi ngang hàng với mình. Tàn Cối khép nép thưa:

– Chúa công thương tình dạy thế chứ tôi đâu dám?

Ngột Truật nói:

– Ta nghe tài của khanh ngưỡng mộ từ lâu, song mắc đi chinh chiến xa xôi, không rảnh để vời khanh đến đàm đạo cho thỏa tình. Hôm nay tình cờ gặp nhau, ta đang thiếu một người làm mưu sĩ, vậy khanh hãy ở trong phủ đây giúp ta hôm sớm.

Tàn Cối nghe nói mừng quá cảm thấy như mình đang nằm mộng. Ngột Truật lại sai quân đem y phục cho vợ chồng Tàn Cối thay đổi, rồi dọn một căn phòng cực kỳ sang trọng cho vợ chồng Tàn Cối ở. Ngày nào Ngột Truật cũng đãi đằng Tàn Cối rượu thịt, cỗ bàn, còn Vương thị thì thường thường vào ra trăng gió với Ngột Truật, Tàn Cối giả vờ không hay biết chi hết.

Ngột Truật mỗi ngày đối xử mỗi trọng hậu, thường thường mang cho vợ chồng Tàn Cối vàng bạc, châu báu không thiếu thứ gì.

Ngày tháng trôi qua ước được hơn một năm, Ngột Truật hỏi Tàn Cối:

– Khanh có muốn về xứ sở không?

Vợ chồng Tàn Cối cùng thưa:

– Vợ chồng tiểu thần được Chúa công hậu đãi, còn muốn về nhà làm chi nữa?

Ngột Truật nói:

– Người xưa có nói: “Cây cao ngàn trượng lá rụng cũng về cội” lẽ ấy là lẽ thường, nếu khanh có nhớ quê hương, ta sẽ cho người đưa về nước.

Tàn Cối nói:

– Về cố hương viếng thăm mồ mả ông bà ai mà không trông mong? Nếu Chúa công cho phép thì ơn ấy ngàn đời tôi không dám quên, song qua một thời gian ở với Chúa công sợ trở về không được thuận.

Ngột Truật nói:

– Việc ấy có khó chi. Bây giờ khanh nên qua Ngũ Quốc thành xin Nhị Đế một bức chiếu thư thì qua mấy ải Trung Nguyên dễ như chơi.

Tần Cối mừng rỡ liền từ biệt Ngột Truật thẳng qua Ngũ Quốc thành thỉnh chiếu, còn Ngột Truật qua thời gian chần gối với Vương thị bây giờ phải từ biệt, hai bên quyến luyến giọt ngắn, giọt dài vô cùng thảm thiết. Ngột Truật nắm tay Vương thị thề thốt:

– Nếu sau này ta thu được Trung Nguyên, ta sẽ chọn nàng làm quý phi.

Khi Tần Cối đi đến Ngũ Quốc thành, tìm đến chỗ Nhị Đế lấy dây buộc giấy mực bút nghiên thông xuống giếng nói:

– Thần là Tần Cối, nay muốn về Trung Nguyên đến xin Nhị Đế một bức thư để đi đường khỏi ai ngăn trở.

Nhị Đế phê chiếu rồi, Tần Cối trở về vương phủ báo lại cho Ngột Truật hay, Ngột Truật sai quân dọn tiệc tiễn hành.

Sáng hôm sau, Ngột Truật dẫn văn võ bá quan đi đưa vợ chồng Tần Cối về nước, hễ ba mươi dặm cất một dinh đãi đằng rượu thịt, năm mươi dặm cất một trại dọn yến, dâng rượu tiễn hành. Cuộc tiễn đưa vô cùng trọng hậu xưa nay chưa từng thấy.

Chẳng mấy ngày đến Lộ Châu, sắp vào địa phận Trung Nguyên, Ngột Truật đãi vợ chồng Tần Cối một tiệc rượu cuối cùng. Khi Tần Cối đứng dậy cáo từ, Ngột Truật nói:

– Khanh về Trung Nguyên nếu may được giàu sang chớ nên quên ta.

Tần Cối nói:

– Nếu vợ chồng tôi làm nên chức phận, nhất quyết sẽ đem giang sơn nhà Tống dâng cho Chúa công.

Ngột Truật nói:

– Nếu khanh có lòng với ta như vậy, xin hãy vái trời lập lời thề ước cho ta vững lòng tin tưởng.

Tần Cối quỳ xuống giơ hai tay lên trời nghiêm giọng thề:

– Tôi là Tần Cối xin thề với Hoàng Thiên Hậu Thổ trên dưới chứng giám, nếu sau này tôi phản bội không đem giang sơn nhà Tống dâng cho Chúa công thì sẽ bị chết không toàn thân.

Ngột Truật mỉm cười giả vờ nói:

– Ta thừa hiểu tấm lòng của khanh, ấy là lời ta nói đùa đó thôi, sao khanh lại thề nặng lời như vậy? Ngày sau nếu khanh gặp điều gì trắc trở hãy báo ngay cho ta hay, ta sẽ dốc lòng cứu ứng, bây giờ đã đến địa phận Trung Nguyên, ta không thể đi xa hơn nữa được, vậy xin cáo từ.

Vợ chồng Tần Cối bái biệt rồi tiến đến ải Lộ Châu, đứng dưới thành kêu quân sĩ vào xin phép quan Tổng binh qua ải.

Quan tổng binh bước ra tra hỏi, trông thấy chiếu thư của Nhị Đế, liền mở cửa cho qua, còn sai người theo đưa vợ chồng Tần Cối đến Lâm An mới trở về.

Vợ chồng Tần Cối về đến Lâm An vào Ngọ môn hầu chỉ. Cao Tông nghe báo hạ chỉ triệu vào. Tần Cối vào điện Kim Giai quỳ tâu:

– Có chiếu thư của Nhị Đế gửi cho bệ hạ.

Cao Tông nghe nói vội bước xuống ngai vàng tiếp chiếu xem. Sau khi Tần Cối triều kiến tung hô xong, Cao Tông nói:

– Nay nhờ có hiền khanh về triều, trẫm mới được tin của Nhị Đế, lại có thêm một hiền sĩ thật là may mắn cho trẫm vô cùng. Hơn nữa khanh đã có công bảo phò Nhị Đế ở tại nước ngoài đã lâu mà không lòng oán trách thật đáng khen, nay trẫm ban cho khanh chức Lễ bộ thượng thư còn vợ của khanh trẫm cũng phong cho nhị phẩm phu nhân; khanh hãy hết lòng giúp trẫm.

Tần Cối mừng quá lạy tạ lui ra, sắm sửa lễ đến nha môn Bộ Lễ nhậm chức. Lúc bấy giờ vào năm Thiệu Hưng thứ tư. Người đời sau có thư than:

“Cao Tông mê nịnh, bỏ tôi hiền.

Dành để Nhị Đế tại nước Phiên.

Say mê lạc thú trên ngôi báu.

Vua chúa như y thật đáng nguyên.”

Lúc ấy Vương Uyên làm đại Nguyên soái thống lĩnh binh quyền, tuy tuổi tác đã ngoài chín mươi mà vẫn giữ một lòng trung can nghĩa khí, quyết lo gánh vác giang sơn một mình.

Một hôm đại Nguyên soái nhóm hết chư tướng, truyền lệnh:

– Mai đây là ngày Sương giáng Tiết kỳ, chư tướng phải tề tựu đủ mặt tại giáo trường để tế cờ, thao luyện binh mã không ai được trái lệnh.

Sáng hôm sau vừa mới canh năm, chư tướng đã tập trung đến giáo trường chờ lệnh, duy có hai tên tả hữu Đô Đốc là Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn không đến. Vương Uyên tra điểm thấy vắng mặt vội cho người gọi đến.

Giây phút sau, quân trở về bẩm:

– Hai vị Đô Đốc đều mắc phụng chỉ lên Tây Sơn săn bắn thành thử không đến được.

Vương Nguyên soái trong lòng rất ngờ vực, nhưng không biết làm sao, đành phải bỏ qua, đôn đốc chư tướng tế cờ rồi thao luyện binh mã mấy tiếng đồng hồ mới trở về nhà.

Khi về đến cầu Chung An bỗng gặp hai tên tả hữu Đô Đốc đang uống rượu say mềm đi xiên bên này, vẹo bên kia, mồm chửi rủa Vương Nguyên soái, xung quanh có gia tướng theo đỡ.

Hai vị Đô Đốc vừa thấy mặt Vương Uyên thì thất kinh hồn vía, vừa muốn quay trở về nhưng Vương Uyên đã đến đứng sừng sững trước mặt. Hai người cúi đầu vái Vương Uyên rồi vòng tay đứng nghiêm bên vệ đường.

Vương Nguyên soái trở vào mặt hai người, quở mắng:

– Loài thất phu này to gan thật. Chúng bay nói láo với ta rằng Thiên Tử sai lên Tây Sơn săn bắn rồi bỏ đi uống rượu say sưa còn chửi rủa ta nữa. Chúng bay tưởng ta không dám trừng trị sao?

Nói rồi quát tả hữu bắt hai tên Đô Đốc trói lại đánh mỗi tên hai chục côn đầu đòn vô cùng. Hai người gượng đứng dậy quỳ lạy nói:

– Chúng tôi lỡ đại phạm đến hủ oai, mong Nguyên soái thương tình dung thứ.

Vương Nguyên soái nói:

– Đáng lẽ ra ta gia hình chúng bay, nhưng ta lấy đức mà dung tha, nếu từ nay về sau còn vô lễ như thế nữa ta sẽ tâu với Thiên tử chém rụng hai cái đầu bay như hai cái đầu lừa vậy, nhớ chưa?

Vương Nguyên soái mắng hai người một hồi rồi mới trở về nhà.

Miêu Phó và Lưu Chính Ngạn về nhà hỏ thẹn trăm bề nhưng không biết bày tỏ nỗi lòng cùng ai, Miêu Phó nói với Chính Ngạn:

– Chúng ta hôm nay bị nhục nhã quá thể, không còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa, vậy xin huynh hãy về nhà đệ, đệ sẽ bàn với huynh một việc để rửa nhục.

Hai người lên ngựa dắt nhau về dịch phủ, vào trong nhà, Miêu Phó nói:

– Vương Uyên lão tặc, ý thể nắm binh quyền trong tay làm nhục ta giữa đường, thật đáng giận đến thâm gan, tím ruột. Vả chăng nay Nhạc Phi đã lui về nghỉ ở quê rồi, trong triều này còn ai đâu mà sợ? ý đệ muốn điểm hết chân tay bộ hạ của hai ta, giết phắt lão Vương Uyên đi để rửa hờn rồi đánh vào cung bắt quách Khương Vương, chừng ấy chúng ta sẽ phân thiên hạ chung hưởng giàu sang chẳng hay ý huynh thế nào?

Lưu Chính Ngạn gật đầu đáp:

– Kế ấy hay lắm, vậy thì hai ta chớ nên chậm trễ, nội trong đêm nay phải điểm tề binh mã, xuất kỳ bất ý kéo đến phủ Vương Uyên, chớ nên trì hoãn sẽ hỏng việc.

Hai người bàn bạc rồi dặn dò nhau đôi ba phen mới lên ngựa từ giã ra về, đoạn truyền lệnh cho binh sĩ dưới quyền chuẩn bị khí giới ăn uống no nê, qua đến canh ba, hai người cùng xuất lĩnh binh mã, đèn đuốc sáng trưng kéo đến dinh Vương Uyên nhất tề hô lên một tiếng đánh thốc vào phủ.

Thương hại cho Vương Nguyên soái vô tình không phòng bị, nên trọn một nhà hơn chín mươi người đều bị giết hại, bao nhiêu gia tướng cũng đều bị bắt. Hai người lại dẫn binh kéo thẳng đến Ngộ môn, bọn ngự lâm quân ngăn trở đều bị giết sạch, rồi kéo nhau vào đại điện.

Nội thần và Thái giám chạy vào cung phi báo, Cao Tông hồn vía lên mây, chạy vào thâm cung trốn tránh.

Hai tên gian thần đi thẳng vào cung, vừa gặp Lưu Phi dẫn bọn cung nga ra nghênh tiếp¹⁴.

Lưu Phi vừa gặp Miêu Phó liền nói:

– Tướng quân chớ nên làm kinh động thánh giá.

Lưu Chính Ngạn ngạc nhiên hỏi:

– Tại sao cháu lại nói vậy? Cao Tông ở đâu, hãy chỉ cho ta mau lên.

Lưu Phi nói:

– Tướng quân tính như vậy là thất sách rồi. Vương Uyên cậy là công thần thường gây khó dễ Thiên tử, các đại thần đều bất bình, còn Cao Tông tuy ngu muội không xứng đáng làm chúa thiên hạ cần phải đổi là phải lẽ song lúc này nếu giết Cao Tông chắc chắn bốn phương binh cần vương kéo về, quân ta ít đánh sao lại được? Huống chi Nhạc Phi còn ở tại Thang Âm, những tướng thủ hạ của y mười phần lợi hại, nếu y hay được kéo quân đến đây biết liệu sao? Cứ theo ngu ý thì hãy để Cao Tông lại đó, ép nhường ngôi cho Thái Tử. Một khi đổi tân quân rồi, chắc chắn Nhạc Phi về triều, chừng ấy bắt Nhạc Phi giết quách cho tuyệt hậu hoạn, lúc ấy nhị vị muốn gì lại không được?

Miêu, Lưu nghe nói cho là có lý. Miêu Phó nói với Lưu Chính Ngạn:

– Sau này công việc thành công, tôi với ngài sẽ chia hai thiên hạ, còn cháu của ngài đây thì tôi sẽ phân làm chính cung hoàng hậu.

Lưu Chính Ngạn mỉm cười đáp:

– Ông cháu rể tương lai của tôi chớ có lo việc xa xôi, hãy lo việc cần kíp bây giờ đây mới được.

Sau đó hai người ra khỏi cung lên đại điện truyền gia tướng thu lượm thây xác bên nhà Vương Nguyên soái đem chôn, còn tiền bạc thì đem chia hết cho gia tướng, lại sai người tâm phúc đi khắp các nha môn canh phòng nghiêm ngặt, không cho người lạ mặt ra vào trong cung điện, đoạn viết một bức chiếu thư giả nói: Cao Tông truyền ngôi cho Thái Tử nên triệu Nhạc Phi về phò trợ xã tắc, nhằm lừa Nhạc Phi về kinh để ra tay giết hại vừa thỏa lòng thù hận, vừa yên lòng khỏi lo hậu họa.

Lúc bấy giờ trong triều có quan Bộc Xạ Châu Thắng thấy hai tên gian thần Miêu, Lưu quá lộ hành, lại âm mưu tìm giết người hiền, nên viết một phong thư lén sai tên gia nhân tâm phúc là Châu Nghĩa đi suốt ngày đêm đến huyện Thang âm báo cho Nhạc Nguyên soái hay, xin người về cho mau cứu giá.

Bây giờ Nhạc Nguyên soái đang sống an nhàn nơi cố hương. Trong thời gian ấy, Nhạc Phi sai người qua Cung gia trang cưới Cung thị về cho Nhạc Vân, một nhà đoàn tụ vui vẻ đầm ấm trên đời ít có. Ngờ đâu Thái Thái mang bệnh, thuốc thang không thuyên

¹⁴ Lưu phi này chính là cháu ruột của Lưu Chính Ngạn, mới đem dâng cho Cao Tông. Cao Tông yêu mến thay làm chính phi.

giảm mỗi ngày một trăm trọng rồi trút hơi thở cuối cùng vào một đêm mùa đông tháng giá. Nhạc Phi thương tiếc lẫn ra khóc chẳng cùng, chôn cất chu đáo rồi chịu tang thương xót đến nỗi quên ăn quên ngủ, hình vóc võ vàng, mấy anh em Nhạc Vân phải xúm nhau khuyên giải mới khuây khỏa đôi phần.

Từ đó Nhạc Phi ở trong nhà không bước ra khỏi cửa, lần hồi ngày tháng qua nhanh, đã mãn tang Thái Thái, mấy người con, thấy đều cưới vợ, kẻ sinh con trai, người sinh con gái, lui tới với nhau rất vui vẻ.

Hôm ấy Nhạc Nguyên soái cùng con cháu dắt nhau ra rừng săn bắn, bỗng thấy gia tướng dắt Châu Nghĩa đến chỗ Vân Tràng ra mắt rồi dâng lên một bức mật thư.

Nhạc Nguyên soái xem xong mặt mày biến sắc, liền bãi cuộc đi săn dắt nhau về phủ viết nhanh một bức thư giao cho Châu Nghĩa và dặn:

– Người hãy về bẩm lại với lão gia, hãy theo như trong thư ta mà làm, phải cho hết lòng, chớ nên để lộ hồng việc cả đấy.

Rồi gọi gia nhân lấy ra hai mươi lượng bạc cho Châu Nghĩa để làm lộ phí. Châu Nghĩa tạ ơn Nhạc Nguyên soái rồi lập tức quay về Lâm An báo tin.

Sau đó Nhạc Nguyên soái viết một tâm thư cho gọi Ngưu Cao và Kiết Thanh vào dặn:

– Chư đệ hãy đem bức thư này thẳng qua Giang Châu ra mắt Hàn Nguyên soái rồi sẽ đến Lâm An.

Nói đến đây, Nhạc Nguyên soái kề miệng nói nhỏ với hai người một hồi rồi nói lớn:

– Chư đệ phải làm theo như lời ta căn dặn thì mới trừ khử được hai tên giặc ấy.

Ngưu Cao nói:

– Anh em ta ở đây thông thả ung dung tự tại, mắc gì phải lo việc người cho một xác, đệ không đi đâu.

Nhạc Nguyên soái nghiêm sắc mặt nói:

– Chính ta cũng có tư tưởng bất mãn như hiền đệ, song chúng ta đã ăn lộc của triều đình nhiều rồi, bề nào ta cũng phải làm cho tròn nghĩa vụ kẻ tôi trung, nếu chúng ta làm lơ trong lúc quốc gia hữu sự, đời sau họ sẽ coi chúng ta là những kẻ bất trung, bất nghĩa. Hai đệ nên đi đi và phải cho hết lòng, lúc nào xong việc cả, nếu cần chư đệ hãy ở lại Lâm An để bảo giá cho trọn tình, trọn nghĩa.

Ngưu Cao nói:

– Được rồi, xin nghe lời đại huynh đi thi hành nhiệm vụ, khi xong công việc rồi nhất định bọn đệ sẽ về đây chung sống với nhau hưởng cảnh an nhàn chứ không thềm làm quan đâu.

Nói rồi hai người từ biệt Nhạc Nguyên soái, tung mình lên ngựa nhắm Giang Châu thẳng tới.

Sau đó vài hôm, hai người đến Giang Châu vào soái phủ của Hàn Nguyên soái. Lúc bấy giờ Hàn Nguyên soái đã lên chức Vương, nên muốn gặp mặt người trước tiên phải gặp quan trung quân báo trước, lúc nào cho phép mới được vào nhưng Ngưu Cao và Kiết Thanh không biết cứ thẳng vào viên môn nói với quan kỳ bài:

– Hãy vào bẩm báo với Hàn Nguyên soái rằng, có Ngưu Cao và Kiết Thanh xin ra mắt Nguyên soái có việc khẩn cấp.

Quan kỳ bài nói:

– Hai đứa bay ở đâu mà vô lễ đến thế Ta không biết Ngưu với dê nào cả, hãy đi ra cho mau, kéo bị đòn đây.

Nói rồi bỏ đi. Ngưu Cao và Kiết Thanh cả giận quát to:

– Mi là loài cẩu đầu, ta sẽ đi thẳng vào không cần đến ngươi bẩm báo gì hết.

Hai người đi thẳng vào trong, quân giữ cửa la hét om sòm, có mấy tên quân ỷ thế xáp vào ngăn lại đều bị Ngưu Cao gạt qua ngã lăn đành chạy vào cấp báo với Hàn Nguyên soái.